

lade sig besnære af noget. Det forekommer da på mange måder at være en besnærende tanke. Men vi skylder jo bare hinanden at tænke den færdig.

Nu bruger fru Hækkerup selv udtrykket helle, og så er det jo relevant at spørge: Hvor stort er det helle? Er det det lokalet, altså sundhedslokalet, fixerummet? Er det trappeopgangen til det? Er det fortovet? Er det stationen, den nærmeste, den næstnærmeste? Det er jo det, vi mangler nogle svar på.

De svar kan ikke gives, for det vil være sådan, at hvis man kaster sig ud i det her, så glider det lidt længere i retning af legalisering. Det vil vi ikke være med til. Det skaber selvfølgelig en yderligere forpligtelse til, at vi så på anden vis sætter ind i forhold til at hjælpe de mennesker, og jeg er helt enig i den beskrivelse af de mennesker, som fru Karen Hækkerup gav.

(Kort bemærkning).

Karen Hækkerup (S):

Nu er det jo spørgerens privilegium at stille spørgsmålene og ikke ministerens privilegium at stille spørgsmål den anden vej i salen. Jeg kunne godt tænke mig at spørge ministeren: Tror ministeren, at man, hvis man indfører sundhedsrum, hvor hårdt belastede narkomaner kan indtage deres stoffer, kan opbygge en social og personlig kontakt til noget sundhedsfagligt personale, og tror ministeren, at den kontakt vil motivere narkomanerne yderligere til at gennemføre en afvænnning med succes? For det er jo det, der er målet med hele det her projekt.

Det ønskelige for alle narkomaner må være at blive afvænnet, men et skridt hen imod at blive afvænnet må være, at man dels har tillid til afvænningsystemet, dels har så meget kontakt til afvænningsystemet, som man overhovedet kan blive introduceret til. Tror ministeren, at et liv i rendestenen er mere motiverende til at søge og gennemføre behandling end et værdigt liv?

(Kort bemærkning).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Man kan stille retoriske spørgsmål, og det har jeg jo så en ret til. Så kan man stille polemiske spørgsmål, og det har fru Karen Hækkerup så en ret til, og den benytter fru Karen Hækkerup sig også af. For det er jo at forsøge at skabe et vrangbillede at sige, at enten går man ind for det

her, eller også har man et menneskesyn, der hedder, at folk bare skal ligge i rendestenen, og at intet skal gøres for dem. Det er jo ikke det, der er valget.

Valget er jo, at vi gør mere end det, vi allerede har gjort i forhold til at lave skadereduktion hos nogle af de mennesker, der er mest udsatte. Og ja, jeg anerkender da, at der kunne være nogle positive elementer også, for livet er jo ikke sort-hvidt. Jeg tror da også, at der ville være nogle positive elementer ved at lave fri heroin. Det tror jeg da. Det ville da være en lettelse for den narkoman, der er nødt til at prostituere sig og begå kriminalitet, at vedkommende slap for det. Det ville det da være.

Men det rækker altså ikke ved, at det positive element skal vejes af mod nogle andre negative elementer, og vi vil ikke vige fra det, der er grundpillen i dansk narkotikapolitik, nemlig at vi ikke vil legalisere det.

KL 17.25

Vi vil meget gerne være i dialog med fru Karen Hækkerup og alle andre om, hvordan vi så med den her holdningsmæssige ramme gør mest muligt for at skabe det mest værdige liv for de mennesker, der så alligevel er kommet ud i narkotikamisbrug.

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

På den ene side kalder ministeren det her for en let løsning, og på den anden side bruger ministeren rigtig mange ord på at tale om de svære grænsedragninger, der er. Det kan jo virke umiddelbart paradoksalt. Jeg mener i hvert fald ikke, det kvalificerer til at blive kaldt en let løsning, for jeg er enig i, at der er nogle rigtig svære grænsedragninger.

Men det er jo der, vi i virkeligheden er, for er det ikke rigtigt, at det allerede er sådan på en række institutioner og opholdshjem, at man dér tåler, at der bliver indtaget stoffer?

Vi har jo også i forbindelse med sindslidende med et misbrug haft debatten om, hvorvidt vi i virkeligheden skulle give dem et rum, eller om de skulle rakke rundt på gaderne, fordi vi af principielle grunde ikke kunne leve med at være vidne til, at de indtog deres stoffer. Så er virkeligheden ikke, at vi allerede er ude i en gråzone, og hvis man bliver ved med at henholde sig til det, så kommer man ingen steder?